

MUISTOVÄRSSYT

Aamu alkoi jo sarastaa
kutsui taival vaeltajaa.
Silmissään unen tähti
toiviotielleen Hän lähti.
(Kaarlo Sarkia)

Aamun tullen matka päättyi
uneen uuvutti väsyneen.
Ei tunnu tuska ei vaiva mainen
on rauha sydämessä nukkuneen.

Aamuna kauniin keväisen,
hiljeni sydän kultainen.
Lähtösi vaikea kestää on,
surumme suuri ja sanaton.

Aika on elää
aika on uurastaa
aika on hiljetä – odottaa
ja väsyneenä
viimein nukahtaa.

Ajan parhaan Hyvä Paimen ties,
pääsi lepoon väsynyt matkamies.

Anna rauha käsille,
jotka ovat askareistaan vaipuneet,
silmille, jotka ovat sulkeutuneet lepoon.
Anna rauha, joka yhdistää poisnukkuneet
ja meidät, jotka vielä vaellamme täällä.
Anna rauha, joka käy
yli kaiken ymmärryksen,
sinun rauhasi, anna se heille ja meille.
(Lassi Nummi)

Aurinko laskee,
ja pitenee varjot.
Aika on eron ja jäähyväisten.
Poissa on ystävä kallehin.
Niin kaunis on maa,
niin korkea taivas,
soi lintujen laulusta kukkiva kunnas
ja varjoiset veet,
niin varjoiset veet.
(Kari Rydman)

Ei auttanut apu ihmisten
ei rakkaus, rukous läheisten.
Olit toivossa päästä
viel' kotihin kerran,
mutt' matkasi johti luo
taivahan Herran.

Ei kuolema ole vain arvoitus
joka kerran ratkeaa,
vaan se on ihmisen
ihana oikeus
väsyneenä nukahtaa.

Ei elämä pääty kuolemaan,
vaan vaihtuu uuteen,
parempaan.

Ei mikään voi kuolla,
ei kukat, ei tuuli,
ei rakkaus kuolla voi.
Ohi polku vain kulkee
ja kukat jää taakse
ja muualla tuuli soi.
(Aila Meriluoto)

Ei päivää tiedä ei hetkeä kukaan,
milloin on mentävä noutajan mukaan.
Tuli sulle nyt vuoro lähteä pois,
juuri kun kesä kaunein ollut ois.

Ei tunne teitänsä ihminen
elo on kuin haihtuva hetkinen.
Valot, varjot vuoroin peittää sen,
kuka tietää päivänsä viimeisen.

Hymni soi holvissa hiljaa
tummana kaipuuta soi
aika on korjannut viljaa
sarka jo kynnetty on.
(Veteraanin Iltahuuto)

Ei yllättäen, äkkiä kuitenkin
hiljeni sydän kultainen.
On vain hiljaisuus ja suru sanaton,
mutta tiedämme, että sun hyvä olla on.

Elo mainen kun iltaan raukes,
oli tyyntä ja rauhaisaa niin.
Joku portti vain hiljaa aukes
ja se iäksi suljettiin.

Elon polkuja yhdessä kuljettiin
monta ihmeellistäkin matkaa.
Sinä ensin saavutit matkan pään
minä vielä hetken saan jatkaa.

Elon päivä iltaan kallistuu
sato kypsä maahan painautuu,
taipuu täysinäinen tähkää,
työ ja muistot aina jälkeen jää.

Elämäsi oli työtä,
sydämesi oli hyvyttä,
olkoon leposi rauhaisaa.

Emme arvanneet aamuna keväisen,
että oli se päiväsi viimeinen.
Ei lähtöäs todeksi uskoa vois,
sua emme viell' antaneet ois.

Emme nähneet, kun silmäsi suljit,
emme hyvästi voineet jättää.
On vain hiljaisuus ja suru sanaton,
mut' tiedämme sun hyvä olla on.

Isä suo anteeksi suru
ja kyyneleet nää,
ne kaipausta on ja ikävää.

Emme pyytäneet Luojaalta päiviä lisää,
vaan hiljaa kutsuimme Taivaan Isää.
Ota äiti syliisi, taivaaseen kannan,
hellästi peittele, levätä anna.
On paikkasi tyhjä, on surumme syvä,
mut' tiedämme, siellä sun olla on hyvä.

Ei syki enää sydän mummun kultaisen,
on poissa meiltä rakas läheinen.

Ensi kerran, meidän surumme
ei koske, äiti, sinun sydämeesi.

Eräänä yönä näin unta, että kuljin
merenrannalla Herran kanssa.
Taivaalla välkehteli kuvia elämästäni.
Huomasin, että niissä kaikissa
oli jalanjälkiä hiekassa. Joskus jälkiä
oli kahdet, joskus vain yhdet.
Elämäni vaikeissa kohdissa
näin vain yhdet jalanjäljet, ja sanoin:
"Herra, sinä lupasit kulkea aina kanssani.
Mikset sinä ollut rinnallani,
kun tarvitsin sinua kipeimmin?"
Herra vastasi: "Niissä kohdissa,
joissa olet nähnyt vain yhdet jäljet,
lapseni, minä kannoin sinua."

Et ole ikuudessa, et ole poissa,
olet tuhat tuulta puistikoissa,
olet valon välke aallokossa,
olet timantti hankien loistossa.

Ei ole mitään mikä
ei kerran tapahtuisi
kun on sen aika
kun kirjan lehti kääntyy
näet: se on jo kirjoitettu
kerran jokaisen kuolemassa koko maailma.
(Kirsi Kunnas)

Ei ole varjoa kenenkään
saapuvan yllä.
On vain aamu.
On vain perille pääsy.
(Anna-Maija Raittila)

Heittäkää arkulle varoen multaa,
siellä on pappa, siellä on kultaa.

Hän lähti mutt' on vielä lähellämme,
tuhansin sitein meihin liittyen.
Ja kotihin ja liki sydäntämme
jäi kaiku askeleitten rakkaitten.

Herra, kädelläsi uneen painan pään,
kutsut ystäväsi lepäämään.
Käsi minut kantaa uuteen elämään,
ikirauhan antaa, valoon jään.
Onneni on olla Herraa lähellä,
turvata voin yksin Jumalaan.
Onneni on olla Herraa lähellä,
tahdon laulaa hänen teoistaan.
Virsi 517:4

Jätit meille muiston valoisan,
niin kauniin, rikkaan ja syvän.

Herra on minun paimeneni,
ei minulta mitään puutu.
Viheriäisille niityille
hän vie minut lepäämään;
virvoittavien vetten tykö
hän minut johdattaa.
Ps.23:1,2

Hetkenä illan hiljaisen
tuli luoksesi rauha ikuinen,
ei kauniimmin täältä lähteä vois
kuin unessa hiljaa nukkua pois.
Hiljaa voimat uupui,
lähdön hetki läheni.
Väistyi vaiva, tuli rauha,
uni, kaunis, ikuinen.

Hyvän ihmisen muisto,
miten mieltä se lämmittää.
Miten aina sen
soinnusta sieluun
sävel kirkas soimaan jää.

Hän, jota rakastin ei ole täällä.
Hän kauas lähti sade hiuksillaan.
Nyt tuuli hiljaa itkee vetten päällä
ja kylmä kaste peittää maan.
Hän, jota rakastin on poissa
vaan lämpönsä hän jätti sydämeen
ja yhä kuulen äänen vaienneen.
(Anna-Mari Kaskinen)

Ihmisen elinpäivät ovat niinkuin ruoho,
hän kukoistaa niinkuin kukkanen kedolla.
Kun tuuli käy hänen ylitsensä,
ei häntä enää ole,
eikä hänen asuinsijansa häntä tunne.
Mutta Herran armo pysyy
iankaikkisesta iankaikkiseen.
(Psalmi 103)

Ja Jumala sanoi:
toisille annan toiset askareet,
vaan sinulta, lapseni, tahdon,
että kaarisillan teet...
Tee silta Jumalan kunniaksi,
kaarisilta tee,
joka syvyyden ylitse
lakkaamatta valoa säteilee.
Älä salpaa surua luotasi,
kun kaarisillan teet:
ei mikään kimalla kirkkaammin
kuin puhtaat kyöneleet.

Ja minä lähden
mutta linnut jäävät ja laulavat.
Minun puutarhani jää ja kevään
tullen omenapuut puhkeavat kukkaan.
Ihmiset, jotka ovat minua rakastaneet
vaeltavat siellä yhä...

Jeesus sanoi:
Minä olen ylösnousemus ja elämä.
Joka uskoo minuun, saa elää,
vaikka kuoleekin, eikä yksikään,
joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole.
Joh. 11:25-26

Jossain kirkkauden maassa kuljen.
Taakka harteita ei paina,
se on poissa.
Kukkaportin avaan, suljen.
Hengittelen ilmaa kevyttä kuin tuuli.
Joka puu on ystäväni hymyhuuli. Itkenkö?
Enhän toki ihanassa maassa.
(Einari Vuorela)

Jumala suokoon minulle
tyneyttä hyväksyä asiat,
joita en voi muuttaa,
voimaa muuttaa ne mitkä voin
sekä viisautta erottaa nämä toisistaan.

Jäi ahkera työsi muistoksi meille,
hyvän sydämes ohjeet elämän teille.
Sä aina muistit ja huolta kannoit,
et paljon pyytänyt vaan kaikkiesi annoit.

Jäi jälkeesi kotipiha hiljainen
sen puut ja pensaat lintuineen.
Ovat ahkerat kättesi rauenneet
ja päättyneet arkiset askareet.

Jäi muisto niin kaunis ja kallis meille,
hyvän sydämen siunaus elon teille.
Kädet rakkaat vuoksemme uurrastaneet
lepoon hiljaiseen ovat vaipuneet.
Sinä ansaitset kiitoksen kauneimman,
ikilevon pyhän ja rauhaisan.

Kaikk' on niin hiljaa mun ympärilläin,
kaikk' on niin hellää ja hyvää.
Kukat suuret mun aukeevat sydämessäin
ja tuoksuvat rauhaa syvää.
(Eino Leino)

Katkesi elämä odottamatta,
saapui murhe ilmoittamatta.
Ei kuole muistosi milloinkaan
vaan säilytämme sen ainiaan.

Kauniina nauhana vuosien päivät,
helmenä jokainen muistoksi jäivät.
Elämän päivien ketju on kallis,
helmist' ei yhdenkään kadota sallis.

Kaunis on kuunnella kutsua Luojan,
nukkua pois, kun uupunut on.
Siirtyä sinne, missä on rauha,
missä on tuskakin tuntematon.
Ken tulkita vois kaiken tarkoituksen?
Me jäämme vaiti, hiljaa nöyryten.

Kesäisen taivaan tuulet,
minut mukaaanne ottakaa
ja hellästi kantakaa sinne
missä uupunut levätä saa.
Olen kulkenut pitkän matkan
ja minua väsyttää,
saan viimein levon ja rauhan
ja unen ihanan.

Kevään tuulilta pyydämme hiljaa,
te lauhasti puhaltakaa,
kun kuljette yli sen kummun,
jossa pappamme uinahtaa.

Kiitos hoivasta lapsuuden,
rakkaudesta min annoit meille,
ohjaten askelta hyvän teille.
Annoit eestämme parhaintas.
Siunaamme, äiti, sun muistoas.

Koskaan ei tiedä,
onko aikaa paljon vai vähän.
Yhtäkkiä vain huomaa,
se päättyi tähän.
Kun sammui sydän läheisen,
on aika surun hiljaisen.

Kotipiha hiljainen odottaa
nyt turhaan tuttua kulkijaa.
Ovat ahkerat kädet rauenneet
ja päättyneet arkiset askareet.
Me katsomme jälkiä kättes töiden
kiittäen, muistaen, ikävöiden.

Muut korvas aika,
minkä vei,
sydäntä äidin koskaan ei.

Kulje äiti kerallamme,
mummi rakas mukamme,
voiman lähteenä lähellä,
elä muistoina mielissämme,
sävelinä sieluissamme.
Elämämme enkelinä,
Taivaan veräjän takana.

Kun ilta saapui,
niin matka päättyi
ja uneen uuvutti väsyneen.
Ei tunnu tuska, ei vaiva mainen,
on rauha sydämessä nukkuneen.

Kotiin valkeaan uuteen
viimeinen venhe vie.
Lempeään hiljaisuuteen
kulkijan päättyi tie.

Kun iäisyys kutsu soi,
ei ihmisvoima mitään voi.
On lähdön hetki salainen,
vain Luoja yksin tietää sen.

Kun kuuntelee tuulen huminaa,
on kuin rakkaamme saapuisi kertomaan,
mulla koti on uusi ja kaikki hyvin,
miksi kuljette silmin kyyneltyvin.

Kun loistat tähtenä iltataivaan,
näethän meidät päällä maan.
Me täällä alhaalla hiljaa aivan
sinun tähteäs kirkasta seurataan.

Kun Luojamme niittää kypsää viljaa
ja noutaa matkaajan väsyneen.
Kun sydän lämpöinen sammuu hiljaa,
oisko aihetta muuhun kuin kiitokseen.

Kun mummit kuolevat
heistä tulee kukkaniittyjä ja heinää
ja joistakin mummeista tulee puita
ja he humisevat lastenlastensa yllä,
suojaavat heitä sateelta ja tuulelta
ja levittävät talvella oksansa
lumimajaksi heidän ylleen.
(Eeva Kilpi)

Kun pitkän elämän elää saa,
voi rauhassa nukahtaa.
Kun kaikki on valmista, tehty työ,
on edessä rauhaa yö.
Kun sammui sydän läheisen,
on aika surun hiljaisen.

Kun suru häipyä
tulevat muistot
ja jokainen niistä
koskee yksitellen.

Nyt mennyttä aikaa katselen
ja polkua yhteistä muistelen.
Oli kukkia varrella polun sen
ilon, onnen sekä myös murheiden.
Niistä kaikista sidon mä seppeleen,
sua muistaen, kiittäen, kaivaten.

Kun vanhuus saapuu ja voimat uupuu
ja kaipuu kaikesta hälvenee.
Sen näkee Korkein, Hän käteen tarttuu,
vie lepoon lapsensa väsyneen.

Kun yhdessä matkaan lähdettiin,
oli nuoruuden kultainen aika.
Vuodet vierivät, yhdessä kuljettiin,
me tyynet ja myrskyt voitettiin.
Sinä ensiksi saavutit määränpäin,
minä hetkeksi tänne jään.
Kutsu tää ei tullut tietämättä
ovi rauhan maahan oli raollaan.
Vaan arvaamaton oli päivän hetki
kun Herra tarttui käteen väsyneen.

Kädet ahkerat paljon uurastaneet
lepoon hiljaiseen ovat vaipuneet.
Sinä ansaitset kiitokset kauneimmat,
ikilevon pyhän ja rauhaisan.

Käsi kädessä kuljimme rinnakkain,
hyvän kappaleen maallista matkaa.
Käsi kädestä irtosi, yksin jäin,
minun täytyy taivalta jatkaa.
Muistot mi kauniit sinusta jäi,
säilyvät sydämessäin.

Käyt enkeli vierelläs taivaan rantaa,
on kulkusi kevyttä, jalkasi kantaa.
Et kipua tunne taivaan tiellä,
on monet rakkaat vastassa siellä.
Muistoissa elät keskellämme,
säilyt aina sydämissämme.

Kun ilta saapuu
ja voimat uupuu
ja kaipuu kaikesta hälvenee.
Sen näkee Herra
ja käteen tarttuu,
vie kotiin matkasta väsyneen.

Lauhat, lempeät tuulet,
hänet mukaanne ottakaa
ja hellästi kantakaa sinne,
missä uupunut levätä saa.

Levolle lasken, Luoja,
armias ole suojani.
Jos sijaltain en nousisi,
taivaaseen ota tykösi.

Luoja kauan valmisti viljaa
vuosi vuodelta verkalleen.
Nyt enkeli kypsän lyhteen
vei elämän Herralle.

Luoja päättää päivistämme,
tietää, tuntee elämämme.
Antaa rauhan, levon suo,
jokaisen kutsuu luo.

Lähti lentoon enkeli taivaan,
tuli luokse väsyneen sairaan,
kosketti hiljaa posken nukkaa,
silitti hellästi hopeista tukkaa.
Nosti siivilleen ukkimme armaan,
vei turvaan paikkaan varmaan
tähtien taa, luokse Jumalan Kaikkivaltiaan.

Lähtösi vaikea kestää on,
surumme suuri ja sanaton.
Lohtuna muistot rakkaat.
Lämmössä armon auringon
jo linnut visertää,
vaan sitten suvi aina on
kun matka taakse jää.

Me katsomme jälkiä kättesi töiden
kiittäen, muistaen, ikävöiden.

Me muistamme silmäsi kirkkaat,
me muistamme hymysi hyvän.
Jätit meille muiston niin valoisan,
kauniin, rakkaan ja syvän.

Me näimme voimasi vähenevän
ja tiesimme lähtösi lähenevän.
Siksi läheisytemme tahdoimme suoda,
sua loppuun saattaa ja tukea tuoda.
Sun hiuksias, kättä, kun silittimme,
Sä lähdit pois ja toivotimme:
Ota hiljaa kämmenelles Jumala,
niin hyvä väsyneen on siihen nukkuu.

Me saatamme äitiä viimeisen kerran,
surun myötä kotihin armon Herran,
me saatamme unehen rauhaisaan,
isän vierelle nukkumaan.

Me vuosia yhdessä kuljettiin,
tuulet ja tuiskut kestettiin.
Sinä ensin saavutit matkan päin,
minä vielä hetkeksi tänne jään.

Min verran meissä on lempeä
sen verran meissä on ijaista
sen verran meistä myös jää,
kun päättyvi päivä tää.

Minä päätteeksi matkani maisen tien
elon mattoni Luoani eteen vien,
sanon nöyrästi kuiskaten: Jumalain
minä osasin kutoa tämän vain.

Mun kanteleeni kauniimmin
taivaassa kerran soi,
siellä uusin äänin suloisin
mun suuni laulaa voi.

Murtuu elon siteet,
kaikki häviää.
Muiston kauniit kiteet,
vain pysyviksi jää.

Niin väsyneenä loppumatkan kuljit
uneen rauhaisaan sä silmät suljit,
on hiljaisuus ja suru sanaton
mutt' tiedämme – sun hyvä olla on.

Niin kuljimme elämämme
käsi kädessä, sinä ja minä.
Niin jaoimme jokaisen päivän.
Rakkautemme oli meidän rikkautemme.
Nyt sinä olet poissa, käteni on tyhjä.
Tyhjä on myös paikkasi kotona.
Raskas on jatkaa tietäni yksin.
Nyt kuiskaan ne sanat,
kauneimmat jotka tiedän:
"Rakastin sinua eläissäsäsi,
rakastan sinua aina."

Niin lyhyt on askel
ajasta ikuisuuteen,
niin kapea raja,
välillä taivaan ja maan.

Niin äkkiä päivä sammua voi,
ei kohtalon kello edeltä soi.
Sydän itkee kaipuuta, ikävää,
enää muistot helminä kimmeltää.

Nyt jätän tutun pirtin,
polun ja pihamaan.
Pois riisun arkinutun,
puvun uuden mä saan.
Mä olen kypsää viljaa,
pois pyyhkikää kyneleet.
Kodin piiristä poistun hiljaa,
luo Herran vie askeleet.

On koti sulla toinen ja kaikki hyvin,
minä tänne jäin yksin silmin kyyneltyvin.

Nyt olen vapaa ja mukana tuulen
saan kulkea rajoille ajattomuuden.
Olen kimallus tähden, olen pilven lento,
olen kasteisen aamun pisara hento.
En ole poissa, vaan luoksesse saavun
mukana jokaisen nousevan aamun.

Ja jokaisen tummuvan illan myötä
toivotan teille hyvää yötä.
(Vuokko Laatto)

Näin olisi pitänyt:
Pysähdellä, kukkia hämmästellä,
puristaa kättäsi useammin,
hymyysi vastata leppoislammin,
lähteä sydän valloillaan
kanssasi lintuja seuraamaan.

Näin ajatelkaa:
Olen mennyt maahan lempeään,
silti teidän olen,
lähellenne jään.
Tallentakaa parhaat muistot,
muun mennä antakaa,
kuin ennen voimissain
te minut muistakaa.

Oi taivaan Isä rakkahin,
lepo lempeä hänelle anna,
käsivarsin hellin, turvallisin,
ikirauhaan luoksesi kannan.
Olen itkenyt lakkaamatta
läpi päivän keväisen.
Ja minun sydämeni tuska
on vuoren korkuinen.
Mutta pieni peipponen lensi
minun ikkunani taa.
Ja se lauloi hurmaantuneena
ja sen riemua helisi maa.
Oi Jumala! Sydämessäni
on aivan pimeää.
Ja kuitenkin peipponen lauloi,
en voi sitä ymmärtää.
(Saima Harmaja)

Oi kiitos sä Luoani armollinen
joka hetkestä jonka mä elin,
kun annoit sä ruumiini tervehen
ja syömen mi sykähteli,
kun annoit sä tervettä kättä kaks,
kaks silmää sieluni ikkunaks,
ja hengen herkän ja avoimen
joka tuutia tuulosen.
(E.Leino)

Hyvän ihmisen muisto,
miten mieltä se lämmittää.
Miten aina sen
soinnusta sieluun
sävel kirkas soimaan jää.

Olen siirtynyt vain rauhaan lempeään,
silti teidän olen, lähellenne jään.
Kuin ennen voimissani, te minut muistakaa
ja menneen parhaat muistot tallentakaa.

Oli sinulla sydän lämmin ja hellä,
oli siellä paikka meillä jokaisella.
Paljon et pyytänyt, kaikkiesi annoit,
meitä muistit ja huolta kannoit.
Muistosi kaunis voimaa antaa,
surun raskaan hiljaa kantaa.

Oli kanssasi hyvä taivaltaa,
kättäs viimeiseen saakka puristaa.
Olin vierelläs – koitin tuskaasi kantaa,
halusin sinulle lohdun antaa.
Sinut saatoin rannalle ihanan maan,
jäin sinua kyynelin kaipaamaan.
Olit niin kuin tähdenlento,
lapsukainen pieni hento.
Valon loit sä kotihimme,
ikikaipuun sydämiimme.

Olit puoliso rakkain ja parhain,
jonka ihminen matkalleen saa.
Nyt yksin jäin suruuni tänne
elon huolia kantamaan.
Minä siunaan sun henkesi sinne,
niin kauan kuin elää mä saan.
Ja jos matkani kulkevi minne
sinua odotan noutamaan.

Olit toivossa päästä kotiin viel kerran,
mutt' matkasi johti luo taivaan Herran.
Ehti iltaan elon päivät,
tuli rauha sydämeen.
Taivaan isä otti vastaan,
matkamiehen väsyneen.

On hiljainen taivaan ranta,
eikä lintujen laulu soi.
Ei kuoleman tarkoitusta
aina ymmärtää voi.

On hiljaisuus ja suru sanaton,
mutt' tiedämme – sun hyvä olla on.

On isän neuvot loppuneet,
hän hiljaa nukkui pois.
Näin emme ois tahtoneet,
on meiltä paljon pois.

On kesän kirkas huomen
ja suvi sunnuntain,
ei liiku lehti tuomen,
on lintunenkin vai.
Vienosti kukkii pellost,
ja vaarat vihannoi,
ja hartaat aamukellot vain rauhaa,
rauhaa soi.
(Simo Korpela)

Olit äiti niin hyvä ja herttainen,
oli sydämes' jalo kuin kulta.

On maa,
johonka kaikki polut katoaa.
Ken siellä on, ei katso heijastusta,
mi meitä valaisee, kun tie on musta.
Hän katsoo silmiin itse Olevaa.
On rauhan maa.
(Saima Harmaja)

On muistoja,
joita ei aika,
eikä vuodet viedä voi.
On muistoja,
joiden taika iät
kaiket sielussa soi.

On päivä päätynyt
on tullut ilta,
on pursi irronnut
maan laiturilta.
Vie virrat kuulaat
kohti Jumalaa.

On rakkain siirtynyt rajan taa,
se sydämeen koskee – on vaikeaa.
Vain aika haavat parantaa,
niin kauan kyneleet vuotaa saa.
Ne kuivuvat myöhemmin itsestään,
tuska tyyntyy hiljaiseen ikävään.

On siirtynyt ikuiseen rauhaan,
sydän hyvä ja lämpöinen.
Alla kirkkaan kesäisen taivaan,
syvän tuntemme kaipauksen.

Oi saanhan joukkoon autuaitten
kans' ystäväini ja omaisten
mä päästä kerran
luo armon Herran.
Oi saanhan sen!

Oi Taivaan Isä armias
lepo lempeä hänelle anna,
käsivarsin hellin ja turvallis
hänet luoksesi rauhaan kannan.

On tiedossa yksin Korkeimman,
miten pitkä on taival vaeltajan.
Askel kiireinen hiljenee - seisautuu,
liekki elämän hiipuu - sammuu.
On perille pääsyn aika.

Rakas Jumala,
anna meille tyyneyttä
hyväksyä asiat,
joita emme voi muuttaa.

Soita tuuli, kerro ikävämme
uni kaunis anna mummullemme.

Osa maailmasta on kadonnut,
osa minusta,
eikä mikään siitä mikä jäi,
ole entisellään.
Sinä et ole täällä.

Ota syliisi, hän oli väsynyt,
ota syliisi, muuta emme pyydä nyt.
Ota hiljaa, lempeästi kämmenelle Jumala,
niin hyvä on hänen siinä
väsyneenä nukkua.

Ovat ahkerat kädet rauenneet
ja päättyneet arkiset askareet.

...Pienenee mun ympär' elon piiri,
aika seisoo, nukkuu tuuliviiri.
Edessäni hämäräinen tie
tuntemattomahan tupaan vie.
(Eino Leino)

Pois aurinko painui, lankesi ilta,
jäi taivahan rannalle säihkyvä silta,
mut kaukaa korven tummuvan yöstä
soi laulu ihmisen työstä.
(Eino Leino)

Päivä kun nousee, niin sammuvi tähti.
Ei se ijäks' sammu, ken elämästä lähti.
Nuku tähti helmassa päivän.
(Eino Leino)

Päivänä kauniin keväisen
hiljeni sydän kultainen.
On surumme suuri ja sanaton
mut tiedämme, sun hyvä olla on.

Päivä vain ja hetki kerrallansa,
siitä lohdutuksen aina saa.
Mitä päivä tuokin tullessaan,
Isä hoitaa lasta armollaan.
Kädessään hän joka päivä kantaa,
tietää kaiken, mitä tarvitsen,
päivän kuormat, levon hetket antaa,
murheen niin kuin ilon seesteisen.
(Helena Anhava)

Saapui hetki elon illan,
voimat hiljaa väheni.
Tuli viesti Taivaan Herran,
kutsui kotiin väsyneen.

Rannalle himmeän lahden
aurinko laskenut on.
Kutsu jo soi iltahuudon,
taakka jo laskettu on.
Hymni soi holvissa hiljaa,
tummana kaipuuta soi.
Aika on korjannut viljaa,
sarka jo kynnetty on.

Side viimeinen
kotimme lapsuuden
näin katkesi hiljaa sammuen.
Sulle kiitokset kauneimmat
tahdomme antaa,
sinut vierelle isän
nukkumaan kantaa.

Siellä he jollakin planeetalla
puutarhakeinussa pihlajan alla.
Viipyvät ääneti nuoruudenmuistoissa
morsiusparina Tampereen puistoissa
ostavat kahvit ja pullat kai
jos sattuu olemaan perjantai.

– siellä he kulkevat tähtien rivissä
kirkasta vanaa,
isä ja äiti peräkanaa.
– siellä he jollakin planeetalla
puutarhakeinussa pihlajan alla
viipyvät ääneti nuoruuden muistoissa
morsiusparina Tampereen puistoissa
–(Lauri Viita)

Siellä kukkia täynnä on maa
sydän uupunut levätä saa.
Kevyt kulkea on, ei ahdista siellä,
ei kipua, tuskaa taivaan tiellä.

Sinun muistosi pappa kultainen,
me kätkimme pohjaan sydämen.
Sinä odotit kevättä, kesää uutta,
sen valoa, lämpöä, suloisuutta.
Sait kauneimman, ihanan uuden maan,
jämme sinua kyynelin kaipaamaan.
Soi kappelin kellot hiljaa
yli talvisen kirkkomaan.
Sinne saatoimme äidin rakkaan
isän viereen nukkumaan.

Soitteli tuuli jo kauan meille
suruviestiä hiljalleen.
Katseli aikaa elämän Herra,
otti luokseen uupuneen.

Sua huudan tuhannesti -
poiss' ootko kokonaan?
Ei – jotain ikuisesti
sinusta pitää saan.
Jää jäljelle ees hiven
sinusta; muistos jää
kuin kalliin jalokiven
sen tahdon säilyttää.
(Kaarlo Sarkia)

Vaan oisinpa uljas kotka,
niin nousisin lentohon.
Ja nousisin taivoon asti
luo Jumalan istuimen.

Sua muistan vielä useinkin
yksin kun mä oon,
kuin kynttilä on elämämme tää,
vain pieni tuuli joskus
voi liekin sammuttaa,
kun toisinaan se myrskyn kestää voi.

Surun kyynelten virrassa kimaltaa
tuhat muistoa rakkauden,
ei löydy aarretta kalliimpaa,
ne ovat helmiä hyvyden
- ne virrata vuolaina saa.

Suo anteeksi suru ja kyyneleet nää,
ne kaipausta on ja ikävää.
Sydän itkee kaipuuta, ikävää,
enää muistot helminä kimmeltää.
Taas valo viiltää taivaanrantaa
se päivän yöstä erottaa.
On tullut aika pois se antaa,
jota niin paljon rakastaa.
Sen järjellä me ymmärrämme,
kun toinen lähtee, toinen jää.
Vain pieni lapsi sisällämme,
ei sitä tahdo käsittää.
Hyvää matkaa, hyvää matkaa,
kulje kanssa enkelin.
Hyvää matkaa, hyvää matkaa,
sinua paljon rakastin.
(Petri Laaksonen)

Tule luokseni unessa silloin,
kun minulla vaikeaa on.
Ota kädestä minua silloin,
kun kaipuu on lohduton.
Ja luoksesi kun tulen milloin,
ole vastassa minua silloin.

Tuli lähtösi meille odottamatta
monet kiitokset jäivät lausumatta.
Rakkaamme poissa on keskeltämme,
mutta ei koskaan sydämestämme.

Vaikka elämänhalua ollut ois,
silti vaikea sairaus uuvutti pois.
Suo anteeksi itku ja kyyneleet nää,
ne rakkautta on ja ikävää.

Tuli taivaasta enkeli valkoinen,
papan silmät hiljaa sulkien.

Tuonen enkeli hiljaa hiipi
leikkasi viljan kypsyneen.
Tarhuri taivainen hoivaansa otti
rakkaamme matkasta väsyneen.
Tuonen lehto, öinen lehto!
Siell' on hieno hietakehto,
sinnepä lapseni saatan.

Tätä viestiä tiesimme odottaa,
sitä tahdoimme lykätä vielä.
Sait elää kesän viimeisen,
ja nukkua pois syliin syksyiseen.
Ainoa mikä nyt lohduttaa,
ei enää tuskaa, vaan unta rauhaisaa.

Täällä pohjan tähden alla
on nyt kotomaamme,
mutta tähtein tuolla puolen
toisen kodon saamme.
Täällä on kuin kukkasella
aika lyhyt meillä,
siellä ilo loppumaton niinkuin enkeleillä.
Sinne toivon siivillä jo sydän pieni lennä!
Siellä kun on kotomaani,
sinne tahdon mennä.
(Juhana F._Granlund)

Vaan illan varjo tummenee
ja hetki katoaa
ja kauneimmasta laulusta
kiinni en mä saa.
Se kevään alakuloisuutta
mielessäni soi.
Ja se mietteet vapaan kulkijan
kertoa vain voi.
(Nuuskamuikkusen kevätlaulu)

Vaan ylitse kaikkien kyynelten
tuhat muistoa meitä lohduttaa.
Ne tallessa päivien menneiden,
tuhat muistoa kultraakin kalliimpaa.

Vaikene sydän,
kuuntele hiljaa,
on kuolema niittänyt
kalleinta viljaa.
Vain muistot
ja rakkaus jäljellä on
kaipaus sammumaton.

Vaikka tiemme eroaa päällä maan,
jää minulle muistojen silta.
Sinut muistojen sillalla kohdata saan
joka ainut päivä ja ilta.
Vaikka tiesimme surun saapuvan,
silti toivoimme elämän jatkuvan.
Ei auttanut apu ihmisten,
ei rakkaus, rukous läheisten.
Saat nukkua luona enkelten.

Vaiti seisoo pihapuut,
ikävöivät kukkamaat,
kaipaa tuttu pihapolku
rakkaan jalan astuntaa.

Vei kotiin Herra jo uupuneen
elon pitkän kulkea antoi.
Otti syliinsä vanhan ja väsyneen,
hänet rauhan rantahan kantoi.

Voi kuinka vaikea sinut on hyvästellä,
oli sinulla sydän niin lämmin ja hellä.
Paljon sä kestit ja paljon annoit,
meitä muistit ja huolta kannoit.

Yö kun aamuksi vaihtui,
tuli tyyntä ja hiljaista niin.
Yksi portti vain hiljaa aukes
ja se iäksi suljettiin.

Äiti rakkain pois on nukkunut
mummu kultainen taivaaseen muuttanut.
Saimme silittää päätä, puristaa kättä
edessä hyvästit – väistämättä.
Saatoimme sinut uneen rauhaisaan
isän vierelle nukkumaan.

Äidit vain, nuo toivossa väkevät,
Jumalan näkevät.
Heille on annettu voima ja valta
kohota unessa pilvien alta
ja katsella korkeammalta.
(Lauri Viita)

Älä itke sitä,
että yhteinen aika on ohi –
vaan iloitse siitä,
että se on ollut.

Uupunut matkaaja
himmeän maan,
astui aurinkolaivaan
suureen valkeaan.